

Sub celălalt cer

În vacanța de vară mergeam la vânătoare de licuricii pe un alt continent sub un alt cer Alergam desculță prin iarba înaltă de pe coasta Boacii cu un lung ocol prin cerul deschis până ce dealul se înclina nefiresc pe o parte cu tot cu livezi iar berzele de pe casa bunicilor erau luate de vânt Unde mai e fântâna în care mi-am zidit chipul plin de pistrui? Unde s-a dus claia de fân din care priveam nemișcată cum îmi cresc sânii până la cer? Au dispărut și florile de câmp care mă electrocutau din tălpi până în creștet cu 20 de kW Nu se mai văd nici îngerii care se lăsau prinși în candoarea ochilor mei când mâinile îmi erau ocupate să ducă în brațe semne de rămas bun Îmi strig umbra care a rămas tăcută în urmă prin iarba înaltă de pe coasta Boacii Iarba prin care acum ard candelile nenumărate ca un roi de licurici

Umbra

Se spune că străbunica mea baba Sâna vrăjitoarea din Devesel nu avea umbră Când ieșea ea din casă își lăsa umbra în tindă de pază spunându-i să ai grijă fa de acareturi până vin eu! Și umbra lua atunci forma unui câine negru cu colți firoși Alteori îi spunea să duci fa vitele la apă! Și umbra se auzea pe izlaz pocnind din bici pe lângă cele 7 vaci slabe ale noastre Nu de puține ori umbra rămânea în bucătăria de vară lângă foc să fiarbă poțiuni tămăduitoare ori să-i dea vreunei vecine în bobi De fiecare dată însă când se întorcea străbunica acasă umbra o aștepta cu brațele deschise și i se agăța de fuste ca o fetiță cuminte cu ochi mari zâmbitori

Focul din athanor

E dimineață tulumbele primăriei spală caldarâmul de sângele zeului ucis Când dau să deschid fereastra dă buzna în casă o nouă zi Lumina ei dă cu var pe pereți și pe iubiții pe care i-am îmbrățișat azi-noapte în vis Aerul rece al dimineții îmi mână cuvintele înapoi în plămâni ochii închiși îmi cad în gură și cuvintele încep să se adune și să vorbească iar despre nimic Din tot ce am visat nu va mai rămâne decât o piramidă jefuită și câteva bancnote mototolite aruncate pe cearșaf E semn că prin visul meu a trecut un diavol și eu l-am pocnit peste bot și lui i-a plăcut Ne vedem deseară la pub! spune demonul cu fața blurată același care m-a învățat că votca e o taină euharistică și manelele o Ave Maria cântată de îngeri la țambal Ei și? asta e irealitatea cu care trebuie să trăiesc cea pe care o pipăi zilnic cu bastonul meu de orb Pentru irealitatea asta îmi iau doza zilnică de nebunie smirnă și diazepam E dimineață și în odaia lui din turnul cu ceas demonul alchimist mai pune un lemn pe focul din athanor Privește apoi retorta și dă cu tristețe din cap din distilarea irealității nu se mai obține azi decât un amărât de poem postmodern Unde s-au dus vremurile când curgea din alambic aqua vitae absolut votka și alte elixire dumnezeiești?

Uroboros

În fiecare noapte visul îmi cade de pe trup ca o piele de șarpe
Îmi pipăi solzii de care toți cei ce m-au atins au fugit și simt forma de cerc a neputinței care se mușcă de coadă Poate mâine poate cine știe când am să ajung să mă văd în oglinzi mai frumoasă decât sunt Până atunci am să ascund într-un surâs cheia de la tărâmul promis Da va veni o vreme când tot ce voi atinge se va preface în zbor în neliniști în uimiri Deocamdată îmi privesc trupul cel nou și mă târăsc prin aceleași galerii care nu duc nicăieri Tot mai aproape se aud vocile strigând Aduceți pietre să îl omorâm! Departe în față ca o piele de șarpe aruncată în iarbă drumul îmi arată pe unde să fug În urmă cuvintele aruncă cu pietre în mine pentru tot ce n-am reușit ca să spun

Poem fără ieșire

Într-o bună zi mă voi întâlni cu autoarea acestor
texte Ea va râde de aerul meu gothic și de părul
neîngrijit în care și-a făcut cuib corbul lui Poe Eu
îi voi mângâia cu tandrețe ridurile de pe frunte
lungi cât două șine de tren înzăpezite în Siberia
La capătul lor abia se mai vede o gară tristă și
prăfuită ca o viață netrăită în care coboară doar
personaje din cărți De ce te ascunzi în acest poem
fără ieșire? mă întrebă cea care poartă tricoul
meu cu Viva la Revolucion! În poemul acesta
nici 112 nu funcționează nici Dumnezeu nu
rezistă fără un plămân de oțel Mi-e frică îi
răspund eu de cuvintele care vor să mă ucidă cu
pietre pentru tot ce nu am reușit ca să spun